

ת"פ 62234/10/13 - מדינת ישראל נגד עמאד אבו סלימאן

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 62234-10-13 מדינת ישראל נ' אבו סלימאן

כב' השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל

בפני
המאשימה

נגד
עמאד אבו סלימאן

הנאשם

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד שחר יערי
ב"כ הנאשם עו"ד צבי אבנון
הנאשם בעצמו
גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בשנית, בארבעה אישומים. במסגרת שלושת האישומים הראשונים, הורשע הנאשם בשלוש עבירות של סיוע לפריצה לרכב בצוותא, בניגוד לסעיף 413' ביחד עם סעיפים 29 ו-31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), שלוש עבירות של סיוע לגניבה מרכב בצוותא, בניגוד לסעיף 413' ביחד עם סעיפים 29 ו-31 לחוק, ובשלוש עבירות של סיוע לחבלה במזיד ברכב בצוותא, בניגוד לסעיף 413' ביחד עם סעיפים 29 ו-31 לחוק. במסגרת האישום הרביעי הורשע הנאשם בהחזקת רכוש חשוד כגנוב, בניגוד לסעיף 413 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בתאריכים 7.10.13, 8.10.13 ו-14.10.13, סייע הנאשם לאחר לפרוץ לרכבים אשר חנו בבית העלמין ירקון, ולגנוב רכוש מתוך רכבים אלו, תוך גרימת נזק לרכבים.

בין היתר נגנבו תיקים ובהם תעודות של המתלוננים, כסף מזומן בסך מצטבר של למעלה מ-4500 ₪, 4 מכשירי טלפון ניידים, שרשרת זהב, מפתחות ועוד.

בנוסף, בתאריך 16.10.13, בעת חיפוש בביתו של הנאשם בטייבה, נמצא רכוש רב החשוד כגנוב, ובכללם כרטיסי הנחות של מועדון "חבר", אישור על העלאה בדרגה של חייל, מספר מכשירי טלפון ניידים, מספר רב של שעונים, מחשב טאבלט, מצלמות, ארנקים, מכשירי רדיו דיסק לרכבים, כסף מזומן בסך 25,471 ₪, \$750, ועוד.

3. במהלך הבאת הראיות, ולאחר שלבית המשפט לא התייצב מהלך 3 דיונים עד התביעה העיקרי כנגד

הנאשם, הגיעו הצדדים להסדר טעון, במסגרתו עתרו כי על הנאשם יושת עונש מאסר בן 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, קנס בסך 10,000 ש"ח, ופיצוי בסך 10,000 ₪ אשר יחולק באופן שווה בין המתלוננים.

4. ב"כ המאשימה עמדה בטעוניה לעונש על כך שההסדר גובש בשל קושי ראייתי שהתעורר במהלך הבאת הראיות. כן עמדה על כך שמדובר בנאשם יליד 1970, אשר עברו הפלילי מונה 13 הרשעות ורישום נוסף ללא הרשעה, בגין עבירות רכוש ואיומים כלפי שוטרים, אותן ביצע בשנים 1991-2008. ב"כ הנאשם הצטרף לעתירה לכבד את ההסדר, נוכח הקושי הראייתי.

5. במהלך טעונו לעונש, עתר ב"כ הנאשם לנכות מתקופת עבודות השירות את ימי מעצרו של הנאשם - תקופה בת למעלה מ-3 חודשים.

ב"כ המאשימה טענה כי עתירת ההגנה לנכות את ימי המעצר מהווה חריגה מההסדר, אשר לא כלל את ניכוי ימי המעצר. מנגד טען ב"כ הנאשם כי הכלל הינו בניכוי ימי המעצר.

בשל המחלוקת שנתגלעה בין הצדדים באשר לפירוש ההסדר, אפשרתי לצדדים להשלים טעוניהם בכתב.

דין

6. כאמור לעיל, בין הצדדים נתגלעה מחלוקת באשר לניכוי ימי המעצר מתקופת עבודות השירות אותה עתרו להטיל על הנאשם.

בטעונו טען ב"כ הנאשם כי ההסדר שתק בסוגיה הנידונה, כי דרך המלך הינה לנכות ימי מעצר, וכי אי ניכוי ימי המעצר יפגע באינטרס הציפיה של הנאשם. הוא הפנה בטעונו לפסיקה. חלק מאותה פסיקה התייחס לגזרי דין אשר ניתנו שלא במסגרת הסכמה עונשית, ולפיכך לא ניתן להסיק מהם דבר באשר לסוגיה שבמחלוקת. עם זאת, בחלק מפסקי הדין אליהם היפנתה ההגנה אכן ניכוי בתי המשפט את ימי המעצר כאשר ההסכם שתק בסוגיה זו.

המאשימה התנגדה כאמור לעתירת ההגנה, וטענה כי בהגיעה להסדר מקל זה עם הנאשם, הסדר במסגרתו הסכימה לריצוי המאסר בעבודות שירות ולא עתרה למאסר של ממש, חרף עברו המכביד של הנאשם וחרף חומרת העבירות בהן הורשע, שקלה במכלול שיקוליה את העובדה כי הנאשם שהה במעצר ממושך. כן טענה כי לא הסכימה להגיע עם הנאשם להסדר במסגרתו ינוכו ימי המעצר.

7. ס' 43 לחוק קובע - "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר-הדין, אם לא הורה בית-המשפט הוראה אחרת..".

אכן, בע"פ 4152/13 בענין הראל ישראלי, נקבע כי ניכוי ימי המעצר הינו דרך המלך. עם זאת, אותו מקרה עסק בניכוי ימי מעצר ממאסר ממש שהוטל על הנאשם, ולא בעבודות שירות.

ברע"פ 165/05, צומן נ' מדינת ישראל, נקבע כי ניכוי תקופת מעצר מהעונש שנגזר הינה בבחינת נוהג מנחה, אולם אין המדובר בכלל מחייב -

"והשאלה אם ראוי להחילו מהווה שיקול בין שיקולי ענישה שיש לשוקלם

לגופם".

באותו ענין לא נעתרו 3 ערכאות לבקשת הנאשם לנכות את תקופת המעצר, וסברו כי אינו ראוי להקלה אותה ביקש.

גם ברע"פ 4230/07, בענין רפי אוחנה, נקבע כי הגם שבתי המשפט נוהגים ככלל לנכות את תקופת המעצר מהמאסר, הרי שאין הם מחוייבים לעשות כן, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, ונשקל במכלול שיקולי הענישה. באותו ענין לא ניכה בית המשפט את ימי המעצר.

כך גם, בת"פ 44224-02-11 (שלום ת"א), בענין יעקב למבז, ציין בית המשפט כי בעתירה המוסכמת לריצוי 4 חודשי עבודות שירות יש משום התחשבות בכך שהנאשם הוחזק כחודשיים במעצר, וגזר את העונש המבוקש ללא ניכוי ימי המעצר.

8. מאחר שעסקינן בהסדר טעון, אין צורך לקבוע מתחם ענישה הולם. יחד עם זאת, לשם הכרעה במחלוקת שנתגלעה בין הצדדים ראוי לזכור כי הערכים החברתיים אשר נפגעו בעקבות מעשי הנאשם הינם זכותם של אזרחים לביטחון ולתחושת בטחון, זכותם להגנה על קניינם, והגנה על הסדר הציבורי. העבירות אותן ביצע הנאשם הוכרו זה מכבר כמכת מדינה, ומהוות פגיעה קשה בפרטיות ובתחושת הביטחון של הפרט. פעמים רבות נקבע כי קל לבצע עבירות אלו וקשה לתפוס את מבצעהן.

ברע"פ 10551/09, מרק יורובסקי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים), נקבע בהקשר לכך:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ועילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

כן נקבע ברע"פ 7890/10, לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל:

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר,

עמוד 3

במונחי המשק. הרוצה להינות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה, לא כל שכן מי שקופת שרצים גדולה מאחוריו, לרבות בתחום זה עצמו".

הדברים יפים גם לעבירות בגינן הורשע הנאשם, הפוגעות בציבור וברכושו.

9. בענייננו הודה הנאשם בשלושה ארועים אשר בוצעו בסמיכות של ימים זה לזה, במסגרתם סייע להתפרץ לרכבים, לגנוב מהרכבים ואגב כך לגרום לרכבים אלו לנזקים, ביחד עם אחר.

מפח הנפש של הבאים לפקוד את יקירהם בבית העלמין, ואשר משאירים ברכבם את תיקיהם ואת הטלפונים הניידים שלהם, ובעוזבם את המקום מגלים כי רכבם נפרץ ורכושם נגנב ממנו - רב הוא.

הנאשם שבפניי הודה ולקח אחריות על מעשיו. אולם לא ניתן להתעלם מכך שמדובר במי שהינו בעל עבר פלילי מכביד. לא למותר לציין כי החל משנת '92 הורשע הנאשם בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בגניבה מרכב, ובעבירות דומות, מספר רב של פעמים, כמו גם בהחזקת רכוש חשוד כגנוב ובעבירות נוספות, וריצה מספר מאסרים, אשר לא מנעו ממנו לחזור ולבצע עבירות דומות.

10. אין חולק כי המאשימה הופתעה מטענת ב"כ הנאשם, אשר לא היתה חלק מההסדר שגובש בין הצדדים. לאחר שבחנתי את טעוני הצדדים, שוכנעתי כי אין המדובר בלאקונה בהסדר אשר יצרה אצל הנאשם ציפייה לניכוי ימי המעצר, אלא בהסדר שלילי.

יתרה מכך, בבוחני את נסיבות המעשים בהם הורשע הנאשם ואת עברו הפלילי, סבורני כי ניכוי ימי המעצר בתיק זה, נוכח מהות המעשים בהם הורשע הנאשם, כמותם, תדירותם, ועברו הפלילי, יביא לענישה שאינה ראויה.

העובדה שהנאשם ריצה מעצר משמעותי עמדה לנגד עיניי הצדדים בהגיעם להסדר המקל אליו הגיעו, בהסכימם לעתור לעונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, תחת מאסר של ממש. הגם שככלל נהוג לנכות ימי מעצר מתקופת המאסר, אני מוצאת לפיכך שאין מקום לנכותם מתקופת עבודות השירות בנסיבות תיק זה.

11. נוכח המתואר לעיל אכבד את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, הסדר אשר הינו ראוי נוכח הקושי הראייתי שנתגלה במהלך הבאת הראיות.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות במועצה הדתית אור עקיבא בתנאים המצויינים בחוות דעת הממונה, או במקום שיבוץ אחר בהתאם לקביעת הממונה.

עמוד 4

ב. 8 חודשי מאסר למשך 3 שנים ובתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע;

6 חודשי מאסר למשך 3 שנים ובתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ג. קנס בגובה 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.15. בהתאם להסכמת הצדדים ינוכה הקנס מהסכום אותו הפקיד הנאשם במסגרת תנאי השחרור במ"ת 62243-10-13.

ד. פיצוי בסך 10,000 ₪. הפיצוי יחולק באופן שווה בין ארבעת המתלוננים אשר פרטיהם מופיעים בכתב האישום, וישולם עד ליום 1.1.15. בהתאם להסכמה שבין הצדדים ישולם הפיצוי מתוך הכסף שנתפס אצל הנאשם ומצוי ברשות המשטרה.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 4.1.15 בשעה 10:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות ברחוב הציונות 14, טבריה.

לבקשת הממונה על עבודות השירות מובהר לנאשם כי תנאי ההעסקה הינם קפדניים וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות ולריצוי העונש במאסר ממש.

העתק הפרוטוקול יועבר לממונה על עבודות השירות.

ניתן בזאת צו לחילוט המוצגים לגביהם לא יוגשו אישורי בעלות או רכישה עד ליום 15.12.14.

לאחר קיזוז סכומי הקנס והפיצויים יוחזרו לנאשם יתרות הכסף שנתפס והכסף שהופקד בתיק המעצר, ככל שתהיינה כאלה, באמצעות ב"כ עו"ד אבנון.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ה, 02 דצמבר 2014, בנוכחות הצדדים.